

ת"פ 926/03/14 - מדינת ישראל נגד דורון סיום

בית משפט השלום באשדוד

ת"פ 926-03-14 מדינת ישראל נ' סיום
בפני כבוד השופטת עדי אייזדורפר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דורון סיום ע"י ב"כ עו"ד מלי אטיאס

הנאשם

הכרעת דין

1. בפתח הכרעת דין זו אציין כי החלטתי לזכות את הנאשם מביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, מחמת הספק.

כתב האישום

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של ניסיון גניבה, על פי סעיפים 384 ו- 25 לחוק העונשין תשל"ז - 1977.

3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 18.9.13 בשעה 11:50 או בסמוך לכך, בחוף הרחצה "הקשתות" באשדוד (להלן: "מקום האירוע" או "החוף"), ניסה הנאשם לגנוב תיק שהכיל חפצים, השייך למר ארז אלהרר (להלן: "מר אלהרר"), אשר רחץ באותה עת בים עם בנו, בכך שפתח את רוכסן התיק והחל לחטט בתכולת התיק, באמצעות ידיו, במירמה, ללא זכות בתום לב, ומתוך כוונה לשלול מבעלי התיק שלילת קבע ברכוש.

על פי המפורט בכתב האישום, עובר אורח, גדי הלל, עד תביעה מס' 1 (להלן: "מר הלל") שראה את הנאשם במעשיו, פנה אליו, ושאל מדוע נוגע בתיק שאינו שייך לו. בהמשך הזמין מר הלל ניידת משטרה למקום והנאשם נעצר.

עדי המאשימה

4. מטעם המאשימה העידו מר אלהרר, מר הלל ומר חן ביברמן - סייר בתחנת המשטרה אשדוד, שקיבל קריאה מהמוקד בעקבות האירוע, הגיע למקום ועצר את הנאשם (להלן: "הסייר").

5. **מר אלהרר** העיד כי אין לו כל היכרות עם הנאשם. במועד הנקוב בכתב האישום שהה בחוף הים עם בנו, ובשלב מסוים ראה התקהלות סביב השמשייה תחתיה הניח את חפציו. כשיצא מן המים הבין כי מר הלל תפס את הנאשם מחטט בתיק שלו, ואז גם נוכח לראות כי התיק פתוח. מר אלהרר העיד כי לא נגנב דבר מהתיק (עמוד 12 לפרוטוקול, שורה 10).

מעדותו עלה, כי הוא אינו יודע מי פתח את התיק (שם, שורות 26-27) וכי לא ראה את הנאשם מחטט בידי בתיק (עמוד 13, שורות 4-5).

6. **מר הלל** העיד כי ישב עם אביו במסעדה המצויה בחוף, בשעת בוקר. בעת ישיבתם במסעדה, הסתכל לכיוון החוף וראה אב ובנו משאירים את תיקיהם על החוף, והולכים לכיוון הים. בהמשך, ראה בחור כהה עור מתחיל להתקדם לעבר התיק ומתיישב לידו, פותח את הרוכסן, מכניס את היד ומפשפש בתיק (עמוד 14, שורות 11-15).

מר הלל העיד כי אמר לאביו שנראה לו שהבחור גונב, ותוך כדי כך, קם ממקומו והחל ללכת/לרוץ לכיוונו של הנאשם, כאשר הוא צועק לו מרחוק 'למה אתה נוגע בתיק, זה לא התיק שלך?'. הנאשם בתגובה היתמם, טען שהגיע רק כדי להתרחץ, ומר הלל המשיך להטיח בו מדוע "מתעסק" עם התיק שאינו שייך לו.

בשלב זה, מר אלהרר ובנו החלו לצאת מן המים, תוך שהנאשם החל להתרחק מהם. מר הלל התקשר למשטרה, ונמסר לו שניידת המצויה בקרבת מקום, בדרך למקום האירוע. מר הלל המשיב לשוחח עם המוקדנית ולהדריך את השוטרים היכן נמצא הנאשם, תוך כדי הליכה בעקבות הנאשם, מרחק של כ- 30 מטר, עד אשר הגיע הסייר בריצה ותפס את הנאשם (עמוד 14, שורות 22-27).

עוד העיד מר הלל כי הנאשם היה כהה עור, לבש חולצת פסים ומכנס קצר כהה ונעל נעלי ספורט (שם, שורות 30-31).

בנוסף העיד, כי המרחק מן המסעדה בה ישב עם אביו וצפה על האירוע טרם שפנה לנאשם, לבין מקום האירוע, הוא כ- 50-60 מטר (עמוד 15, שורות 30-32), אולם בהמשך, הסתייג, וטען כי לא מדד את המרחק (עמוד 16, שורה 4).

מר הלל ציין כי הנאשם אמר לו 'תתרחק ממני' ו'אל תתקרב אלי', בצורה מאיימת. כשנשאל, ציין כי הנאשם לא רץ, וכי לא היה כל מגע בינו לבין הנאשם.

7. **הסייר ביברמן** העיד כי פעל על פי קריאה שהגיעה ממוקד 100, לפיה מודיע זיהה חשוד בחוף הים, תוך שהוא מוסר תיאור לבוש ותיאור חזותי מדויק. יחד עם שוטר נוסף שהיה עימו בסיור, הגיעו למקום, והתפצלו על מנת שיוכלו להקיף שטח יותר גדול. הסייר זיהה את החשוד צועד על רצועת החוף לכיוון צפון, על סמך התיאור המדויק שנמסר, "**שורט עם פסים, חולצה עם פסים שהוא אחז ביד ולא היה לבוש בה, בחור כהה עור ותחבושות שהיו על ראשו, שזה משהו שהוא קצת יוצא דופן...**", אשר על פיו לא היה ניתן להתבלבל (עמוד 21, שורות 1-5).

עם הגיע הסייר לנאשם, ביקש הראשון מן האחרון להזדהות. הנאשם לא הזדהה באמצעות תעודה, אלא ציין ששמו דניאל סיום. הסייר חזר וביקש מן הנאשם לציין מספר זהות באמצעותו ניתן יהיה לזהותו, ומשלא נמסר לו

פרט שכזה, הודיע לנאשם כי הוא עצור. לטענת הסייר, הנאשם הראה סימני לחץ, הביט לצדדים. הסייר הבהיר לנאשם כי סירובו עשוי לגרום שימוש בכח, ואז נתן הנאשם את ידיו, והסייר הוביל אותו לתחנת המשטרה (עמוד 21, שורות 6-14).

כשנשאל הסייר לגבי המרחק בין המסעדה למקום האירוע, ציין כי מדובר ברצועת חוף "לא צרה" (עמוד 25, שורות 26-27). הסייר העיד עוד כי "הרצועה היא מקו המדרכה ועד קו הים זו רצועה רחבה, גם אם אני עומד באמצע ובן אדם עומד - וזה פחות או יותר המוקדים שהתחילו הדברים - ואדם עומד על קו החוף או המדרכה זה לא מיקום שהוא יכול לשמוע או לראות ברמת העדות לפרט סיטואציה מה קרה מול השוטר" (עמ' 25 שורות 7-10).

עדות הנאשם

8. הנאשם העיד כי במועד המצויין בכתב האישום הגיע לחוף הקשתות כדי להתרחץ בים. כ - 20 דקות לאחר שיצא מן המים, בעת שישב על החול, ללא חולצה על גופו, "רצו לכיוון שלי משטרה, לא חשבתי שהם באים אלי, הייתי עם החולצה על הכתף, ישבתי על החול, כשהם באו קמתי, הם אמרו לי שאני עצור כי גנבתי" (עמוד 27 שורות 14-17).

הנאשם העיד כי באותו היום לבש חולצת פסים לבנה, מכנס קצר ונעלי ספורט. עוד העיד כי היו לו על המצח 3 פלסטרים (עמוד 28 שורה 20).

באשר לטענה כי נמנע מלמסור גרסה לחוקר, ציין הנאשם כי ביקש להיוועץ עם עו"ד, אולם בקשתו לא נענתה, ועל כן לא שיתף פעולה עם חוקרי המשטרה (עמוד 30, שורות 16-20).

דין והכרעה

9. התשתית הראייתית עליה נסמכת המאשימה בתיק זה הינה בעיקר עדותו של מר הלל, יחד עם עדות הסייר.

מר הלל טוען שזיהה את הנאשם בוודאות כמי שניסה לגנוב את התיק של מר אלהרר או חפצים מתוכו, וליווה אותו בקשר עין לכל אורך האירוע, עד שהגיע הסייר.

הסייר טוען, כי עצר את הנאשם לאחר שזיהה את הנאשם בדיוק על פי התיאור המדוייק שנמסר על ידי מר הלל, אשר כאמור, שמר על קשר עין רצוף עם הנאשם עד אשר נעצר.

מנגד, קיימת עדותו של הנאשם, אשר אינו מכחיש את עצם הימצאותו במקום, ואת מעצרו על ידי הסייר, אולם טוען כי לא חיטט בתיקו של מר אלהרר, לא התכוון לגנוב ממנו דבר, והגיע לחוף כדי להתרחץ בים, הא ותו לא. הנאשם טען כך גם בפני החוקר (ת/1 שורות 8-12), וחזר על גרסה זו, מבלי שסטה ממנה, בעת עדותו בפני ביהמ"ש.

10. שאלת זיהוי של הנאשם אינה שנויה במחלוקת, נוכח עדותו המהימנה והכנה של מר הלל, לפיה שמר על קשר עין רצוף עם הנאשם, אשר לא אבד עד אשר השוטרים הגיעו וביצעו את המעצר. למעשה, גם הנאשם

אינו מכחיש את עצם היותו במקום.

השאלה השנויה במחלוקת היא האם עלה בידי המאשימה להוכיח ברף הנדרש במשפט הפלילי, כי ממקום מושבו של מר הלל, במסעדה המצויה על החוף, יכול היה מר הלל לראות ולהבחין במעשי הנאשם - הכנסת היד לתיקו של מר אלהרר, וחיטוט בו עד לכדי ניסיון גניבה, אם לאו. מבין העדים שהעידו בפניו, העדים הרלבנטיים לצורך הכרעה בשאלה זו הינם מר הלל והנאשם בלבד.

לאחר שמיעת מכלול העדויות בתיק, אני סבורה כי עלה בידי הנאשם ובאת כוחו להטיל ספק בכך, באופן שיש בו כדי להביא לזיכויו של הנאשם מחמת ספק זה.

11. ראשית יש לבחון מהו המרחק ממקום מושבו של מר הלל למקום האירוע. בתשובה לכך נמסרו מספר גרסאות:

המתלונן טען כי **"המרחק, עוד פעם זו הערכה כי לא מדדתי, בסביבות 60 מטר, משהו כזה, 50 מטר"** (עמוד 15, שורה 32).

הסייר העיד בעניין המרחק כי מדובר ב**" עשרות מטרים, לא יודע בדיוק. רצועה לא צרה"** (עמוד 25 שורה 27).

שני העדים העריכו את המרחק על דרך האומדנה, ומעבר לכך, לא צירפה המאשימה כל ראיה, אשר יהא בה כדי לשפוך אור על המרחק ממקום מושבו של מר הלל למקום האירוע, ויכולת האבחנה. כך או כך, שני העדים הנ"ל העידו כי מדובר בכמה עשרות מטרים, וברצועת חוף רחבה. בנסיבות אלה, יש לקבוע כי לאור העובדה שמדובר במרחק בן כמה עשרות מטרים, ובהעדר ראיה אחרת מטעם המאשימה, מתעורר ספק ביחס ליכולת להבחין בביצוע המעשה המיוחס לנאשם.

12. ועוד. המשטרה לא נטלה טביעות אצבע מהתיק נשוא האירוע, וזאת ללא כל הסבר מניח את הדעת. נטילת טביעות אצבעות עשויה היתה לחזק ולאשש את גירסתו של מר הלל, לפיה הכניס הנאשם את ידו לתיק, ולחילופין - להחליש גרסה זו ולתמוך באופן זה או אחר בגרסת הנאשם. הימנעות המשטרה מלבצע פעולת חקירה הכרחית זו, עומדת לחובת המאשימה.

13. זו אף זו. כאמור, מבין העדים שהעידו בפני ביהמ"ש, העדים הרלבנטיים הינם מר הלל והנאשם. אלא שבמקום האירוע נכח עד נוסף, אשר היה עד להתרחשות העניינים - אביו של מר הלל אשר ישב עימו במסעדה בחוף. מעד זה לא נגבתה עדות. גם מחדל זה רובץ לפתחה של המאשימה, שכן היא נמנעה מלהביא לעדות ראיות ועדים שיכולים היו לחזק את טענותיה, ולסתור את גרסת הנאשם.

14. מחדלים אלה פועלים לחובתה, ולמעשה מבקשת המאשימה להסתמך על עדות יחידה בלבד, בשעה שהיה באפשרותה לעבות את מארג הראיות, דבר שלא נעשה, ולא ניתן לכך הסבר המניח את הדעת.

15. ויוזכר: אין מחלוקת כי לא נגנב דבר מהתיק.

בנוסף, מר הלל אישר, כי הנאשם לא גילה התנהגות ממנה ניתן להסיק על אשמתו, כגון: ניסיון הנאשם לברוח. מר הלל העיד כי לא היה מגע בינו לבין הנאשם, וכי הנאשם לא החל לרוץ, כשפנה אליו (עמוד 18, שורות

(16-19).

גם הסייר העיד כי הנאשם אמנם לא מסר לו את מספר תעודת הזהות שלו, אולם נענה לבקשתו להזדהות, ומסר לו את שמו, ואם היתה התנגדות מצידו, מדובר היה בהתנגדות מינורית (עמוד 24 שורות 24-25).

מהתנהלות זו לא ניתן ללמוד דבר מפליל בעניינו של הנאשם. נהפוך הוא, העובדה כי הנאשם לא החל לנוס, ולכל אורך הסיטואציה הלך, יכולה לתמוך בטענתו, לפיה לא חיטט בתיק, ועל כן לא חשב שהוא עשוי להיות מואשם ולהיתפס בגין מעשה אסור.

16. הלכה ידועה מקדמת דנא, כי על המאשימה להוכיח את אשמת הנאשם, וחוסר או מחדל בהבאת ראיות להוכחת אשמת הנאשם פועלים לחובתה. לעניין זה יפים דבריו של כב' השופט קדמי בספרו **"על הראיות"** (חלק שלישי) בעמ' 1649-1650:

"יש והדרך שבה מנהל בעל דין את עניינו בבית המשפט הינה בעלת משמעות ראייתית כאילו הייתה זו ראיה נסיבתית. כך ניתן להעניק משמעות ראייתית לאי הבאת ראיה לאי השמעת עד לאי הצגת שאלות לעד, להימנעות מחקירה נגדית של מי שעדותו הוגשה בתעודה בכתב שנחתמה על ידו. התנהגות כזו בהעדר הסבר אמין וסביר, פועלת לחובתו של הנוקט בה; באשר על פניה מתחייבת ממנה המסקנה שאילו הובאה הראיה, או הושמע העד, או הוצגו השאלות, או קויימה החקירה הנגדית, היה בכך כדי לתמוך בגרסת היריב.

הימנעות מהבאת ראיה במשמעות הרחבה של המושג המוסבר לעיל מקימה למעשה לחובתו של הנמנע, חזקה שבעובדה הנוצרה בהגיון ובניסיון החיים לפיה דין ההימנעות כדין הודאה בכך שאילו הובאה אותה ראיה, הייתה פועלת לחובת הנמנע. בדרך זו ניתן למעשה משקל ראייתי לראיה שלא הובאה. משקלה הראייתי של "ההימנעות" כאמור נבחן באמת מידה שבה בוחנים התנהגות מפלילה... והלכה למעשה רואים אותה הן במישור האזרחי והם במישור הפלילי כמחזקת את הראיות העומדות לחובת הנמנע ומחלישה את הראיות המובאות מטעמו להוכחת גרסתן."

17. הנה כי כן, מחדלי המאשימה, והימנעותה מהבאת הראיות כפי שפורט לעיל, פועלים לחובתה, ומחלישים את עדותו היחידה של מר הלל. ויובהר, אין משמעות הדברים כי יש לשלול את גרסתו של מר הלל, אשר הותירה, באופן כללי, רושם אמין, אולם לאחר בחינת מכלול הראיות בתיק, נוכח מחדלי החקירה, גרסת הנאשם והספק הנוגע לאפשרות להבחין בביצוע המעשה ממרחק של עשרות מטרים, נראה כי המאשימה לא עמדה בנטל הרובץ לפתחה להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לספק סביר, ועל כן, יש להורות על זיכוי הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"ו שבט תשע"ז, 22 פברואר 2017, במעמד הצדדים